

ΟΙ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ

Του Παντελή Σαββίδη

Η ρωσική επίθεση στην Οδησό την ώρα που βρισκόταν εκεί ο κ. Μητσοτάκης- ανεξαρτήτως αν αποτελούσε στόχο φυσικής εξόντωσης ή όχι- και η απόφαση στη δίκη Μπελέρη δείχνουν την χαμηλή εμβέλεια της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, με ευθύνη των κυβερνήσεων και την αδύναμη επιρροή της χώρας, ακόμη και στον βαλκανικό περίγυρο. Εκεί που κάποτε αποτελούσε πρότυπο.

Χώρες που βγήκαν καθημαγμένες από το κομμουνιστικό καθεστώς στις αρχές του 1990 σε σημείο που οι πολίτες τους δεν είχαν να φάνε, έχουν ξεπεράσει σήμερα την Ελλάδα και σε ΑΕΠ και σε κατά κεφαλήν παιδεία, κατά Γιανναρά, και σε υποδομές και σε όψη δημόσιου χώρου.

Μια κοινωνική μειοψηφία που καταφέρνει και γίνεται σχετική πολιτική πλειοψηφία, λυμαίνεται τις σάρκες ενός υδροκέφαλου κράτους. Μερικές πολιτικές οικογένειες και τέσσερα ή πέντε οικονομικά τζάκια με νοοτροπία κοτζαμπασισμού έχουν δημιουργήσει ένα ολιγαρχικό πολιτικό μόρφωμα του οποίου όλες οι εξουσίες εξαντλούνται στην **περιφέρεια πρωτευούσης**, χωρίς αντιπολίτευση και συχνά καταγγελλόμενο στους ευρωπαϊκούς θεσμούς ως προβληματικό κράτος δικαίου.

Το μόνο που προσώρας το σώζει είναι ότι αποτελεί **μέλος του σκληρού πυρήνα μιας Ευρωπαϊκής Ένωσης** η οποία- και αυτή- διέρχεται πολλαπλή κρίση.

Μιας Ένωσης που δεν έχει ταυτότητα, δεν ξέρει πως να την αποκτήσει, δεν έχει γεωπολιτικό εκτόπισμα και που είναι και αυτοκαταστροφική.

Έστω και έτσι, όμως, διατηρεί κάποιες από τις αξίες της και, που και που, επιτηρεί τα μέλη της αν τις εφαρμόζουν, έστω επιλεκτικά. **Αυτός ο φόβος της Αθήνας μας σώζει.** Δεν της επιτρέπει να υποχωρήσει σε καταστάσεις που θα θύμιζαν μεσαίωνα, σε αγαστή συνεργασία των Μέσων Ενημέρωσης.

*Εκτός από κράτος δικαίου **δεν υπάρχει και δημοσιογραφία στη χώρα.** Τα πάντα έχουν μετατραπεί σε υπαλληλικό προσωπικό των ιδιοκτητών, εν ονόματι της επιβίωσης, σε μια απόλυτη διαπλοκή πολιτικής, οικονομικής, δικαστικής εξουσίας και ιδιοκτητών ΜΜΕ.*

Πρόκειται για ένα ιδιόμορφο πολιτικό σύστημα που δεν έχει καμιά σχέση με τη δημοκρατία. Άλλωστε, η δημοκρατία βασίζεται στην ύπαρξη πολιτικών κομμάτων.

Η Ελλάδα αποτελεί σύγχρονη μορφή μονοκομματικού κράτους.

Για το μόνο που ενδιαφέρεται αυτή η ολιγαρχία είναι η ευδαιμονία της σε βάρος του συνόλου του πληθυσμού, κυρίως όμως, **σε βάρος της ελληνικής περιφέρειας**. Δεν έχει συνείδηση ελληνικότητας, αντιθέτως, κάνει ό,τι μπορεί να αποβάλλει από πάνω της τον χαρακτηρισμό.

Οι Ρώσοι βομβάρδισαν την Οδησό την ώρα που την επισκεπτόταν ο Έλληνας πρωθυπουργός και η ενέργεια αυτή είναι απολύτως καταδικαστέα.

Η ρωσική επιθετικότητα είναι επικίνδυνη για όλους τους λαούς. Μπορεί να αποδίδεται στη Μόσχα ένας γεωπολιτικός ορθολογισμός στην εισβολή της στην Ουκρανία (για μας δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία αλλά διεθνούς κύρους γεωπολιτικοί αναλυτές θεώρησαν δεδομένο ότι η Ρωσία θα αντιδρούσε και δεν θα επέτρεπε την ΝΑΤΟϊκή προσέγγιση) αλλά όταν στοχοποιείς άμεσα ή έμμεσα ξένες ηγεσίες καθίστασαι ιδιαίτερος επικίνδυνος.

Ο Πούτιν έχει περάσει τον Ρουβίκωνα. Βρίσκεται, ήδη, βαθιά σε πόλεμο νοιώθει ότι προσπάθησε να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις της Δύσης η οποία, όμως, όχι, μόνο, δεν ικανοποιήθηκε αλλά εξέλαβε την συμπεριφορά του ως αδυναμία και είναι αποφασισμένος να κλιμακώσει, ακόμη και σε πυρηνική αντιπαράθεση αν το ΝΑΤΟ ή η Δύση μπει στον πόλεμο.

Η Ρωσία θεωρεί πως με συμβατικό πόλεμο δεν μπορεί να κερδίσει το ΝΑΤΟ, άρα, θα κλιμακώσει πυρηνικά αν απειληθεί η ακεραιότητά της.

Δεν θα απειληθεί, όμως, διότι ο πόλεμος βρίσκεται προς το τέλος του. Η Ρωσία ή θα κρατήσει τις εδαφικές κατακτήσεις της στην Ουκρανία και δεν θα μπορέσει να αποφύγει μια περικύκλωσή της από το ΝΑΤΟ ή θα διαπραγματευθεί μέρος των κατεχομένων για να διασφαλίσει μορφές ουδετερότητας της Ουκρανίας.

Η Δύση- και **όταν λέμε Δύση εννοούμε τις ΗΠΑ**, (οι άλλες δυνάμεις είναι ανύπαρκτες)- η οποία έσυρε την Ουκρανία στον ακρωτηριασμό, θα προτιμήσει εδαφικές απώλειες του Κιέβου για να βρίσκεται κοντά στα ρωσικά σύνορα. Την πρώτη επιλογή, δηλαδή. Κατά μία πειστική ερμηνεία εκείνο που οδήγησε τις ΗΠΑ σε μια προσπάθεια γειτνίασης και περικύκλωσης της Ρωσίας είναι να εγκαταστήσει τα αντιπυραυλικά της συστήματα τα οποία δεν είναι αποτελεσματικά σε μακρινές αποστάσεις. Αλλά η αμερικανική στόχευση δεν ήταν μονοδιάστατη.

Οι ΗΠΑ διέλυσαν ουσιαστικά την Ευρώπη, την κατέστησαν απολύτως εξαρτώμενη από αυτές γεωπολιτικά, την ανάγκασαν να διακόψει οποιαδήποτε επαφή με την Ρωσία, κατέστησαν απολύτως μη ανταγωνιστική την οικονομία της και της προκάλεσαν απόλυτη ενεργειακή εξάρτηση από τις ίδιες (τις ΗΠΑ) ή από πηγές που η Ουάσιγκτον μπορεί να επηρεάσει.

Η Ευρώπη, με την Ουκρανία, φυσικά, είναι η μόνη χαμένη από την ουκρανική περιπέτεια, μαζί και η Ελλάδα. Περνάμε στην φάση του διαμοιρασμού των ματιών της Ουκρανίας και η επίσκεψη Μητσοτάκη στη Οδησό έχει να κάνει

με το μέρος της ανοικοδόμησης που του επετράπη από την Ουάσιγκτον να αναλάβει.

Ο κ. Μητσοτάκης βρέθηκε στην Οδησό ως ντήμερ οικονομικών συμφερόντων.

Θα δούμε αν και πόσο θα τα καταφέρει στον τομέα αυτό αλλά εκεί που σίγουρα έβλαψε τη χώρα είναι οι διεθνείς ισορροπίες που έπρεπε να κρατήσει. Όταν αποτελεί στόχο μιας πυρηνικής δύναμης, όπως η Ρωσία, μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας και με ενεργό παρουσία στην περιοχή ελληνικού ενδιαφέροντος, αποκαλύπτεται το **ναδίρ στο οποίο έχει οδηγήσει τις σχέσεις των δύο χωρών**. Δυστυχώς, υπάρχει μέρος της κοινωνίας που επικροτεί την μονομέρεια στην εξωτερική πολιτική κι όχι τις ισορροπίες που θα εξυπηρετούσαν την χώρα.

Αλλά και η υπόθεση Μπελέρη δείχνει το μειωμένο κύρος της χώρας.

Η υπόθεση ξεπερνά την δικαστική διαμάχη. Είναι ζήτημα καταπάτησης δικαιωμάτων μιας αναγνωρισμένης εθνικής μειονότητας σε διεθνές επίπεδο και σε διμερές μια προσπάθεια του βαθέος αλβανικού κράτους να βγάλει τα απωθημένα του κατά της Ελλάδας.

Υπάρχουν **τρία σημεία** στα οποία πρέπει να εστιάσει ο διεθνής παράγων και η διεθνής κοινή γνώμη.

-Στη Χιμάρα, εξακολουθεί να διοικεί ο υποψήφιος για τη δημαρχία που έχασε τις εκλογές και ο εκλεγμένος δήμαρχος βρίσκεται στη φυλακή..

-Ο Φρέντυ Μπελέρης καταδικάστηκε, παρά τα πολλά κενά της διαδικασίας, σε 2 χρόνια φυλάκιση για 340 ευρώ. Δεν υπάρχει, δηλαδή, αναλογικότητα ποινής και αδικήματος.

-Η δικαστής της υπόθεσης συνελήφθη στην Ελλάδα για παραβίαση εισόδου στη χώρα. Τίθεται, δηλαδή, το ερώτημα της αντικειμενικής κρίσης της.

Για αυτά και για άλλα πολλά το αλβανικό καθεστώς πρέπει να βρεθεί υπόλογο στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη.

Δυστυχώς, στην Αθήνα υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν πως η βαλκανική πολιτική της Ελλάδας πρέπει να βασιστεί στην **μη σλαβική Αλβανία**.

Το αλβανικό βαθύ κράτος βγάζει ένα μίσος κατά της Ελλάδας και των Ελλήνων παρόλο που η χώρα μπόρεσε να κρατηθεί στα μετακομμουνιστικά της βήματα χάριν του ελληνισμού. Η Αθήνα δεν μπορεί να διαμορφώσει πολιτική, ακόμη, και απέναντι σε αδύναμες οντότητες, όπως η Αλβανία οι οποίες την προκαλούν συνειδητά με την συμπεριφορά τους.

Οι Αλβανοί έχουν βρει διεθνείς προστάτες και στις ΗΠΑ και στην Τουρκία και στην Ευρώπη. . Αυτό φάνηκε και στην περίπτωση του Κοσόβου (πολέμησε το ίδιο το ΝΑΤΟ γι αυτούς) και στην περίπτωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χαρτογιακάδες της οποίας βγαίνουν και κουνούν το δάκτυλο στην Αθήνα όταν δειλά δειλά δηλώνει πως θα θέσει βέτο στην ευρωπαϊκή πορεία των Τιράνων.

Η Τουρκία εφαρμόζει απέναντι στα Τίρανα μια οθωμανική πολιτική που ξεπερνά τον στενό ορίζοντα της Άγκυρας. Σε αντίθεση με την Αθήνα που ομφαλοσκοπεί και ο ορίζοντάς της εξαντλείται στα όρια πρωτεύουσας, η Τουρκία αξιοποιεί την Οθωμανική παράδοση- και πολιτική- και εγκλωβίζει στην επιρροή της χώρες και στα Βαλκάνια οι οποίες λειτουργούν ως μακρύ χέρι της.

Η αποτελεσματικότητα μιας ανάλογης πολιτικής από την Ελλάδα εν ονόματι του οικουμενικού της πολιτισμού θα ήταν μεγαλύτερη αλλά στην Αθήνα ποτέ δεν πίστεψαν στον οικουμενικό ελληνισμό. Αν κάτι δεν το πιστεύεις δεν μπορείς να εφαρμόσεις και την πολιτική του.

ΥΓ: όταν γράφηκε το κείμενο δεν ήταν γνωστή η διαρροή της Αθήνας ότι είναι ενοχλημένη απο την μη πρόσκλησή της στα εγκαίνια της αεροπορικής ΝΑΤΟϊκής βάσης στη γειτονική χώρα. Πέραν όλων των άλλων η αθηναϊκή πολιτική στερείται αξιοπρέπειας. Την στιγμή που πρέπει να δείξεις πυγμή δεν βγαίνεις και ικετεύεις για μια πρόσκληση τον αντίδικό σου. Στο κάτω κάτω η βάση είναι ΝΑΤΟϊκή και αν κάπου έπρεπε να απευθυνθεί η Αθήνα ήταν στο ΝΑΤΟ. Όχι να διαρρέει ενόχληση απο την συμπεριφορά της Αλβανίας. Σημειωτέον ότι η ελληνική αεροπορία επιτηρεί επι δεκαπενθήμερον τον εναέριο χώρο της Αλβανίας.